334

Nr. / COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”

CLIFFORD D. SIMAK

POARTA CARE DUCE DINCOLO

* *

334

CLIFFORD D. SIMAK

Poarta care duce dincolo

* *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Orice asemănare între personajele acestui roman, între denumirile geografice, între unele fapte și realitate trebuie interpretate ca absolut întîmplătoare.

AUTORUL

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
ANUL XIV — 15 octombrie 1968

Poarta care duce dincolo

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Hiram Taine, un localnic din orașul Willow Bend, are un atelier de reparații și se ocupă și cu negoțul de antichități. Henry Horton, la îndemnul soției sale Abbie, aduce la reparat un uriaș televizor. Ca prin minune, aparatul începe să funcționeze, ba chiar să transmită și emisiunea în culori.

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

— Totdeauna se-ntîmplă așa, tipi în genul tău există, desigur, dar nu prea mulți. Sînt niște modești reparatori. Simpli reparatori yankei. Ei trebăluiesc în stînga, în dreapta, încearcă un truc, aci sau dincolo, și fără să-și dea bine seama descoperă ceva. Așezat pe butoiaș, Henry contemplă mai departe televizorul. E reușit, mai reușit decît cel de la Minneapolis. Am vizitat unul sau două magazine, ultima oară cînd am trecut pe acolo, ca să mă uit la aparatele lor în culori. Fără glumă, Hiram, nu era nici unul care să valoreze cît al tău.

Taine își șterse cu mîna fruntea nădușită. Pivnița părea că se încălzise în chip misterios. El era lac de sudoare.

Henry scoase din buzunar o țigară groasă, pe care i-o oferi lui Hiram.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

— Ai dreptate, poate. E un prost obicei. Băgă țigara în gură și începu s-o treacă dintr-un colț într-altul. Fiecare cu meseria lui, proclamă el, furat de-o efuziune admirativă. Cînd e vorba de o șmecherie ca asta, tu ești la înălțime. Se zise că gîndești în termeni de mecanică și de circuite electronice. Eu, unul, nu mă pricep de loc la de-alde astea. La calculatoare, nici atît. Așa că angajez tipi care se pricep. Eu nu-s capabil nici măcar să tai o scîndură sau să bat un cui. Talentul meu e organizarea. Îți amintești, Hiram, cum își bătea joc de mine toată lumea atunci cînd am fondat uzina?

— Da, s-au găsit, bineînțeles, vreo două-trei persoane care nu erau de acord cu tine.

— Poţi s-o spui pe şleau. Săptămîni în şir au rîs în barbă. „Ce se tot crede Henry? ziceau. Îşi închipuie el că poate să rivalizeze cu marile companii din Est?“ Abia cînd am început să vînd vreo douăzeci de piese şi cînd am primit nişte comenzi pe unul sau doi ani înainte, au încetat să mai chicotească. Scotoci în buzunar, scoase bricheta şi-şi aprinse cu grijă ţigara fără să-şi dezlipească ochii de pe ecranul televizorului. Hiram, ai descoperit ceva care valorează greutatea acestui aparat în aur, zise cu importanţă. Din moment ce ai reuşit să faci această adaptare pe această veche hărăbaie, va merge la toate celelalte aparate. Îşi morfoli ţigara, rîzînd pe înfundate. Dacă cei de la R.C.A. ar şti ce se petrece aici, în această clipă, ar fi gata să-şi taie gîtul.

— Dar mi-ar fi imposibil să explic cum am ajuns la acest rezultat, protestă Taine.

— N-are a face, se veseli Henry. Mîine îmbarc acest aparat şi-l duc la uzină ca să-l pun în braţe oamenilor mei. Nu-şi vor sparge capul prea mult pînă să afle despre ce-i vorba. Îşi scoase ţigara din gură, o examină cu atenţie şi şi-o înfipse din nou între buze. Cum îţi spuneam, Hiram, asta-i deosebirea dintre noi. Tu ai pricepere, dar n-ai posibilităţi. Eu nu ştiu să fac nimic cu mîinile mele, dar imediat ce sînt sigur de-o treabă, organizarea ei nu mai are pentru mine nici un secret. Înainte să punem la punct această afacere, vei şi înota în bilete de 20 de dolari.

— Dar n-am...

— Nu te nelinişti. Lasă-mă pe mine să acţionez. Am uzina şi banii mei, de care am putea avea nevoie. Vom calcula cum să împărţim beneficiile.

— E drăguţ din partea ta, rosti mecanic Taine.

— De loc, insistă Henry, făcînd pe nobilul. Mă las tîrît de pasiunea mea agresivă pentru afaceri. Ar trebui să-mi fie ruşine, Hiram, că mă vîr aşa, peste tine. Bine instalat pe butoiaşul său şi cu ţigara în gură, Henry privea ecranul colorat în culori splendide. Ştii ce, Hiram..., e ceva la care m-am gîndit adeseori, dar pentru care n-am avut niciodată timpul necesar să mă ocup serios. Am la uzină o maşină de calculat, o vechitură pe care ar trebui s-o zvîrl la fier vechi, ca să cîştig spaţiu. Era una dintre primele noastre modele, o experienţă care a dat greş, o hărăbaie şi atît. Nimeni n-a putut scoate ceva de la ea. Oamenii mei au încercat în toate chipurile să-i vină de hac, dar fie că s-au înşelat, fie că nu s-au priceput destul de bine, n-au reuşit s-o scoată la cap. Maşina zace într-un colţ, de nu ştiu cîţi ani, şi de multă vreme ar fi trebuit s-o arunc. Dacă n-am făcut-o încă, este fiindcă nu mă lăsa inima, nu ştiu nici eu de ce. Mă întreb dacă nu ţi-ar face plăcere s-o vezi numai aşa, ca să meştereşti un pic la ea...

— Nu prea aş şti ce să-ţi spun, răspunse Taine.

Henry făcu pe generosul:

— Fără nici o obligaţie din partea ta, bineînţeles. Vei ajunge poate s-o pui pe picioare... drept să-ţi spun asta m-ar uimi cu adevărat, dar nu te costă nimic totuşi să-ncerci. Dacă nu reuşeşti nimic, măcar s-o demontezi ca să recuperezi ceea ce ar mai fi util la ceva. S-a băgat în ea material în valoare de mai multe mii de dolari. Ţi-ar sluji poate la altele...

— Ar putea fi ceva interesant, admise Taine, fără prea multă căldură.

— Perfect, zise Henry, entuziasmîndu-se pentru amîndoi la un loc. Ţi-o voi expedia mîine cu băieţii mei — cîntăreşte ceva. Îţi voi trimite destui oameni ca s-o descarce şi s-o coboare în pivniţă. Henry se sculă cu grijă în picioare şi-şi scutură scrumul de pe veston. În acelaşi timp, băieţii îmi vor aduce înapoi televizorul. Am să-i spun soţiei mele că încă n-ai avut destul timp ca să-l repari. Dacă i l-aş aduce acasă, aşa cum funcţionează acum, nu l-ar mai da din mînă.

Urcă greoi scara şi Taine îl însoţi afară, în calda noapte de vară.

★

Din umbră, Taine privi silueta neclară a lui Henry, ce traversa curtea văduvei Taylor ca să ajungă în următoarea stradă din spatele casei. Sorbi o gură de aer proaspăt şi-şi clătină capul, căutînd să-şi potolească zumzetul acela din creier, dar zumzetul persista. Recunoscu în sinea lui că s-au întîmplat prea multe lucruri. Prea multe, pentru o singură zi... întîi plafonul, pe urmă televizorul. Dar după o noapte bună de somn va fi poate destul de lucid ca să lămurească toate aceste mistere.

Towser apăru din colţul casei, şchiopătînd uşor, şi veni în întîmpinarea stăpînului său. Era plin de noroi pînă peste urechi.

— Ţi-ai pierdut o groază de timp, rîse Taine. Şi tot n-ai izbutit să prinzi marmota, după cum te-am şi prevenit.

— Vhuu! făcu abătut Towser.

— Te porţi exact ca şi noi, oamenii, îl dojeni în glumă stăpînul. Ca mine, ca Henry Horton, ca toţi ceilalţi. Te pregăteşti de vînătoare şi crezi că ştii ce rezultat vei avea, dar n-ai habar de ceea ce va urma, ba, mai rău încă, nici măcar nu ştii pentru ce vînezi? Plictisit, Towser dădea încet din coadă, măturînd cu ea pragul uşii. Taine îi deschise şi se dădu înlături, ca să-l lase să treacă, pe urmă intră şi el. Scotoci în frigider, găsi un rest de friptură, două-trei felii de carne rece, o bucată de brînză uscată, o salatieră plină

cu spaghete gata pregătite. Își făcu o cafea și împărți restul mesei cu Towser.

Apoi coborî în pivniță și închise televizorul. Găsi într-un colț o lampă, o aprinse și lumină „măruntaiele" aparatului. Ținînd lampa cu o mînă, se ghemui și se sili să descopere modificările care fuseseră făcute. Hotărît lucru, cineva umblase la televizor, dar schimbările erau destul de greu de descoperit. Cineva modificase tuburile, deformîndu-le un pic, iar ici-colo se vedeau și niște mici cuburi de metal alb, semănate între piese, ai fi zis, la întîmplare... Dar imediat Taine trebui să recunoască, desigur, că nu întîmplarea intervenise aici. Cît despre circuitele aparatului, ele fuseseră în întregime reînnoite și serios amplificate. Dar și mai surprinzător era faptul că reparația îți dădea impresia de improvizație... ca și cum acel cineva care intervenise făcuse depanajul la noroc, în mare grabă, ca să repună doar provizoriu televizorul în funcțiune.

„*Cineva* — își spuse. Și acel *cineva* cine putea fi?" Se suci și se răsuci, scrută temător toate ungherele întunecate ale pivniței, simțind mii de furnicături cum îi aleargă pe spate. Cineva demontase peretele despărțitor al cutiei și-l sprijinise de bancă, lăsînd șuruburile aliniate cu grijă pe jos într-un mic șir corect. Cineva reparase îndrăcit de bine televizorul, ba chiar îl perfecționase la culme. Dacă asta era o reparație improvizată, atunci pînă la ce grad de măiestrie diabolică ar fi mers acel necunoscut punîndu-și în joc toată priceperea? Dar timpul îi lipsise cu siguranță. Poate că venirea lui Taine îl speriase... îl speriase pînă într-atît încît o ștersese fără să mai pună la loc peretele despărțitor.

Se ridică și se depărtă cu pași țepeni, reflectînd la toate. „Întîi plafonul de dimineață... apoi astă-seară televizorul lui Abbie. La urma urmei, plafonul ăsta nici nu era cu adevărat un plafon; un fel de căptușeală, presupunînd că acesta ar fi termenul exact, fusese pusă sub planșeul subsolului, în așa fel încît să formeze între grinzi un soi de înveliș. Acest înveliș se străduise el să-l găurească, încercînd să străpungă planșeul. Dar atunci — își zise Hiram — toată casa să fi fost astfel transformată? Nu vedea decît o singură explicație: *mai exista cineva aici*. Poate că Towser auzise, sau simțise, sau poate zărise, printr-un mister, prezența acestui necunoscut și de aceea zgîriase cu frenezie podeaua ca să-l descopere, cum făcea și cu marmotele. Dar, desigur, acest necunoscut, orice-ar fi fost, nu era o marmotă".

Stinse lampa și se culcă. Cîinele stătea încolăcit pe o carpetă în salon, lîngă fotoliu. Mișcă, totuși, politicos din coadă, primindu-și stăpînul cu toată eticheta cuvenită. Taine

îl privi cum sta culcat la picioarele sale. Towser îl contemplă la rîndul său, cu un ochi de cîine, şi se pregăti de somn. Admiţînd că ar fi auzit, că ar fi simţit sau zărit ceva de dimineaţă, era evident că acum Towser nu mai era în stare să-şi mai dea seama de cele petrecute. Deodată, Taine îşi aduse aminte de altceva. El singur umpluse ceainicul pentru a-şi face cafeaua şi-l pusese pe maşina de gătit. Dăduse foc arzătorului, şi acesta se aprinsese imediat. N-avusese nevoie să-i dea un şut, ca de-obicei, ca să funcţioneze.

★

Cînd se sculă a doua zi de dimineaţă, îşi simţi picioarele apăsate de ceva sau de cineva. Se ridică brusc să vadă ce e. Dar n-avea de ce să se alarmeze : nu era decît Towser, care sărise în pat şi zăcea ghemuit la celălalt capăt. Scîncea în somn uşurel ; imaginara sa fugă după iepuri îl făcea să-şi încordeze labele dinapoi. Taine îşi liberă picioarele fără să-l îmbrîncească, se sculă şi-şi luă hainele. Era încă devreme, dar brusc îşi aduse aminte că toate mobilele adunate în ajun le lăsase afară, în camion, şi-şi zise că trebuie să le coboare în pivniţă pentru a începe să le repare. Towser dormea mai departe ; de aceea Taine trecu, în vîrful picioarelor, prin bucătărie, privi pe fereastră şi-l văzu pe Beasly, servitorul bun la toate al Horton-ilor, ghemuit la intrare. Deschise uşa din spate cu gînd să-l întrebe ce căuta acolo.

— I-am anunţat că plec de la ei, Hiram, îl informă Beasly. Ea îmi căuta nod în papură, cît era ziulica de mare. Nu era niciodată mulţumită de lucrul meu şi de aceea mi-am luat tălpăşiţa.

— Bine, hai, intră atunci. Presupun că ai vrea să mănînci ceva şi să bei o ceaşcă de cafea.

— Mă-ntrebam dacă n-aş putea să rămîn aici, Hiram. Ţi-aş face treabă numai pentru casă şi masă pînă ce-o să găsesc altceva.

— Mai întîi să mîncăm, zise Taine. Pe urmă vom mai discuta despre asta.

Întîmplarea nu-i prea surîdea, ba chiar nu-i plăcea de loc. Abbie nu va întîrzia să dea năvală peste el şi să-i stîrnească pe vecini, acuzîndu-l că i l-a „suflat“ pe Beasly. Căci Beasly, cu toată prostia lui, nu se încurca la treabă şi se lăsa sîcîit fără să crîcnească ; de astfel, nimeni din tot satul n-ar fi acceptat să lucreze pentru Abbie Horton.

— Maică-ta îmi dădea mereu biscuiţi, Hiram, zise Beasly. Era cu adevărat o femeie minunată, maică-ta.

— Da, răspunse Taine.

— Mama zicea că voi sînteţi elita satului, cu toate aerele pe care şi le dădeau alţii. Ea zicea că familia ta sosise aci cu primii colonişti. E adevărat, Hiram ?

— Ei, nu tocmai cu primii, dar casa asta are aproape un secol. Adesea tata zicea că n-a trecut o noapte, în tot acest veac, fără ca vreun Taine să nu răsufle sub acoperişul ei. După cum se pare, lucrul ăsta conta mult pentru el.

— Trebuie să fie foarte plăcut, zise Beasly gînditor, să ai o astfel de impresie. Tu eşti mîndru de această casă, Hiram, nu-i aşa ?

— Mîndru, nu. Mai curînd aş zice că mă simt ca la mine acasă. Nici nu-mi închipui că aş putea trăi în altă parte.

Taine aprinse arzătorul şi umplu ceainicul. Aducîndu-l, dădu o lovitură de picior maşinii de gătit. Dar gestul devenise inutil ; arzătorul se şi înroşise. „De două ori la rînd — gîndi Taine — maşina s-a reparat singură".

— Ie-te-te, Hiram ! zise Beasly. Arată grozav radioul tău.

— Nu merge, răspunse Taine, e defect. N-am avut încă timp să-l repar.

— Te-nşeli, Hiram, l-am deschis. Începe să meargă.

— Începe... ce ? ! Ia arată-mi comedia asta, strigă Taine.

Beasly spunea adevărul. Aparatul emitea un zumzet uşor. O voce se auzi şi încet-încet căpătă volum. Bolborosea ceva într-o limbă străină.

— Ce spuse ? se nelinişti Beasly.

— Habar n-am, făcu Taine, care începea să-şi piardă capul. În primul rînd, televizorul, pe urmă maşina de gătit. Şi acum radioul.

Învîrti butonul pentru undele lungi şi acul prinse să se deplaseze normal pe cadran în loc să se mişte alandala, ca mai înainte. Una după alta, staţiile de radio izbucniră şi tăcură. Taine potrivi pe prima care se nimeri ; acolo spicherul vorbea într-o limbă neînţeleasă. Atunci Hiram pricepu ce se întîmplase. În loc de-o bagatelă de 39,5 dolari, avea acum pe masa lui de bucătărie un receptor care prindea toate lungimile de undă, aşa cum se vedea la pagina de publicitate, în reclamele magazinelor de lux. Îşi reveni şi-i zise lui Beasly :

— Încearcă să prinzi un post care vorbeşte englezeşte. Eu mă ocup de omletă. Aprinse apoi al doilea arzător, puse tigaia pe maşină şi luă din frigider şunca şi ouăle.

Beasly găsi o muzică de dans.

— Îţi place asta ?

— La nebunie, răspunse Taine.

Apăru şi Towser, căscînd şi întinzîndu-se. Merse apoi şi se aşeză înaintea uşii, arătînd că vrea să iasă. Stăpînul său se execută.

— Dacă aş fi în locul tău, îi vorbi cîinelui, aş lăsa-o în pace pe marmota aia. Curînd vei scotoci toată pădurea după ea.

— Nu caută el o marmotă, Hiram.

— Bine, atunci vreun iepure...

— Nici iepure. Am dispărut ieri, în timp ce eram trimis să bat covoarele. De aceea Abbie a tunat și-a fulgerat împotriva mea. (Taine mormăi ceva în loc de răspuns, în timp ce spărgea ouăle în tigaie.) L-am întîlnit pe Towser, continuă Beasly. I-am vorbit, iar el mi-a zis că nu era vorba nici de marmotă, nici de iepure. Mi-a spus că era cu totul altceva. Mi-am sumes manșetele și l-am ajutat să scormonească. Cred că a descoperit un fel de bidon vechi, acolo, în pădure.

— Towser nu s-ar obosi pentru un bidon, protestă Taine. În afară de iepuri sau de marmote, de altceva nici că-i pasă.

— Își dădea totuși osteneala, insistă Beasly. Părea chiar foarte întărîtat.

— Poate că marmota și-a săpat o gură sub acest bidon vechi, în sfîrșit, sub drăcia aia.

— Poate, zise Beasly, și începu să învîrtească din nou butoanele radioului pînă găsi un nemaipomenit prezentator de discuri. Taine împărți omleta cu șuncă și puse farfuriile pe masă. Servi două cești mari de cafea și se apucă să ungă cu unt feliile de pîine prăjită.

— Vino încoa'! îl pofti el pe Beasly.

— Foarte drăguț din partea ta să mă primești așa. Voi pleca îndată ce voi găsi de lucru.

— Bine. Eu n-aveam tocmai intenția...

— În unele zile, reluă Beasly, îmi spun că n-am nici un prieten pe lume. Atunci mă gîndesc la mama ta, care era așa de bună, așa de...

— Bine, fie, îl întrerupse Taine. În sinea lui își mărturisi că se dă bătut. Puse pe masă pîinea prăjită și borcanul de dulceață și începu să mănînce.

— Poate că ai nevoie de-un ajutor, îi sugeră Beasly, ștergînd cu dosul mîinii gălbenușul de ou care-i pătase bărbia.

— Am un transport de mobilă în curte. Ai putea să-mi dai o mînă de ajutor s-o cobor în pivniță.

— Cu plăcere, zise Beasly. Sînt puternic. Munca nu mă sperie. Numai că nu-mi place să fiu tot timpul docănit.

După ce terminară de mîncat, transportă mobilele în pivniță. Pe una dintre ele cineva aplicase un strat de vopsea verde-praz. „Merită o chelfăneală — își spuse Taine — afurisitul care se distrase să mîzgălească o pictură pe acest minunat lemn de cireș".

Trebuie să rîcîim această vopsea. îi spuse lui Beasly. Dar este o muncă delicată. Ia benzină, o cîrpă înfășurată împrejurul unei lopățele și trece-o ușor pe lemn fără să apeși. Te plictisește să-ncerci ?

— Bineînţeles că nu. Spune-mi, Hiram, ce vom mînca la prînz ?

— Încă nu ştiu. Se va găsi, desigur, o îmbucătură, dar să nu-mi spui că ţi s-a şi făcut foame.

— Ei bine, n-a fost tocmai uşor să ridici şi să transporţi toate astea.

— Găseşti nişte biscuiţi într-o cutie, pe etajera din bucătărie. Serveşte-te !

Beasly dispăru. Taine făcu încet înconjurul pivniţei. Constată că plafonul era tot aici, neschimbat. În aparenţă, nimic altceva nu fusese atins.

„Poate — îşi spuse — reparîndu-mi televizorul, maşina de gătit şi radioul, *ei* au vrut să-mi plătească o chirie, după maniera lor“.

Şi se gîndi că, dacă ar fi cazul, ar fi foarte dispus să-i găzduiască, oricît ar fi dorit *ei* să stea acolo. Căută mai departe prin pivniţă, dar nu găsi nimic deosebit. Urcă şi-i strigă lui Beasly :

— Vino-n garaj ! Acolo dreg eu „picturile“. Să-ncercăm să găsim un pic de benzină ca să-ţi arăt cum să procedezi.

Beasly, cu mîna plină de biscuiţi, îl urmă, tropăind mărunt, plin de bunăvoinţă. În clipa în care dădeau colţul casei, auziră însă lătrăturile înăbuşite ale lui Towser. Ascultîndu-l, Taine gîndi că a-nceput să răguşească. „De cît timp tot scormoneşte aşa ? De trei zile ? De patru ?“

— Dacă nu intervin, îi spuse lui Beasly, nerodul de Towser va crăpa pînă la urmă. Intră în garaj şi ieşi din nou cu un hîrleţ şi cu două lopeţi.

— Vino, îi zise lui Beasly. Trebuie să terminăm odată cu povestea asta dacă vrem s-avem pace.

★

Cîinele se apucase să scormonească din răsputeri. Aproape nu-l mai vedeai din şanţul pe care-l făcuse. Doar un capăt al cozii, plin de noroi, ieşea din gaura pe care o săpase cu labele în pămîntul din pădure. Beasly nu se înşelase vorbind de bidon ; un colţ al acestuia se zărea în fundul găurii.

Towser sări la suprafaţă şi se aşeză greoi la cîţiva paşi distanţă de-acolo, cu mustăţile pline de pămînt şi cu limba atîrnîndu-i de-un cot.

— Zice că i-a trebuit timp, declară Beasly.

Taine înconjură gaura şi îngenunchie. Întinse mîna ca să degajeze din pămînt colţul bidonului ce ieşea în afară. Argila se lipise de el, dar, după pipăit, Taine putu să-şi dea seama că bidonul era făcut dintr-un metal dens. Ridică o lopată şi ciocăni cu ea puţin metalul care răsună cu un clinchet argintiu.

Taine şi Beasly se puseră pe lucru : era vorba să îndepărteze vreo 50 cm de pămînt ; lucrul nu era uşor, obiectul fiind mai mare decît presupuseseră, aşa că le-a trebuit o bucată de vreme ca să-l scoată niţel la lumină.

— Mi-e foame, gemu Beasly.

Taine îşi aruncă privirea pe cadranul ceasului său. Era aproape ora unu.

— Fugi acasă, zise el, vei găsi, desigur, ceva în frigider. Ai acolo şi lapte de băut.

— Dar tu, Hiram ? Nu ţi-e de loc foame ?

— Ai putea să-mi aduci un sandviş şi vezi de-mi găseşte o mistrie.

— Ce să faci cu mistria ?

— Să răzuiesc pămîntul care acoperă această drăcie şi să văd ce este.

Se lăsă pe vine, lîngă obiectul pe care-l dezgropaseră şi-l urmări pe Beasly care dispărea în pădure.

— Towser, murmură Taine, ăsta-i cel mai bizar animal pe care l-ai dibuit vreodată. Apoi se gîndi c-ar fi mai bine să ia totul în glumă, doar-doar o înfrînge teama ce-l încerca. Beasly, desigur, n-avea nici o teamă. Nu era destul de inteligent pentru asta...

Trei metri şi cincizeci lăţime pe şase lungime şi o formă ovală. Taine îşi spuse că sînt dimensiunile unui *living-room* destul de spaţios. Pînă acum la Willow Bend nu s-a mai văzut un bidon de-o asemenea mărime. Taine cotrobăi în buzunar după briceagul său şi se apucă să scormonească pămîntul. Îndepărtă astfel cîţiva centimentri pătraţi şi văzu că bidonul este făcut dintr-un metal complet necunoscut. Ai fi putut jura că-i sticlă.

Continuă să răzuiască, pînă obţinu o suprafaţă curată, egală aproape cît palma lui. Nu era metal ; avea acum certitudinea. Semăna cu sticla fumurie şi cu... acele păhărele şi cupe de care era întotdeauna amator. Se găseau oameni ce se dădeau în vînt după ele şi care le plăteau cu un preţ nebunesc.

Închise briceagul, îl puse în buzunar şi rămase să contemple obiectul oval, pe care-l descoperise Towser.

Convingerea lui se accentuă ; fiinţa care venise să locuiască la el, acasă, sosise cu siguranţă în această navă spaţială. Din timp sau din spaţiu, îşi spuse el, iar această idee îl miră, fiindcă niciodată nu-i trecuse prin minte asemenea chestii.

Puse din nou mîna pe lopată şi se apucă să sape, dar de data asta, în adîncime, urmărind curba straniului obiect ce zăcea în sînul pămîntului. Şi tot săpînd, reflecta la ce va trebui să spună altora. Trebuie oare să vorbească despre

asta? Cel mai bine ar fi, poate, să ascundă obiectul și să nu mai sufle nimănui o vorbă. Beasly va vorbi, desigur. Dar nimeni din sat n-ar da ascultare vorbelor sale. Toată lumea din Willow Bend știa că Beasly era într-o ureche.

În sfîrșit, Beasly reapăru. Aducea trei sandvișuri preparate fără pricepere și învelite într-un jurnal vechi, precum și o sticlă cu lapte, plină pe trei sferturi.

— Nu te-ai prea grăbit, zise Taine, ușor iritat.

— Am privit, explică Beasly.

— Ai privit? Ce anume?

— Ei bine, erau trei camioane mari și mai mulți băieți descărcau în pivnița ta o mulțime de mașinării foarte grele. Două sau trei cufere mari și o grămadă de fier vechi. Și știi... televizorul lui Abbie? Ei bine, l-au luat. Eu le-am spus că nu trebuia, dar totuși ei l-au cărat.

— Uitasem de asta, zise Taine. Henry îmi spusese că-mi va trimite o mașină de calculat, dar îmi ieșise complet din minte.

Taine mînca o parte dintre sandvișurile aduse, iar restul îl dădu lui Towser. Cîinele își arătă recunoștința, frecîndu-și blana de stăpînul său și murdărindu-l cu noroi. După ce-și sfîrși dejunul, Taine se ridică și puse mîna pe lopată.

— La lucru, îi zise lui Beasly.

— Și tot calabalîcul care a fost depozitat în pivniță?

— Poate să aștepte. Dar munca asta trebuie sfîrșită.

De-abia cînd soarele asfinți se opriră. Epuizat, Taine se rezemă în lopata sa, meditînd.

„Trei metri și cincizeci lățime, șase — lungime, trei — înălțime... și, de sus pînă jos, aceeași sticlă fumurie, care sună argintiu cînd e lovită cu lopata... Ar trebui, își mai spuse el, să fie mici, de-au venit mai mulți într-un spațiu atît de restrîns. Și această ipoteză concorda cu restul, căci, dacă n-ar fi fost mici de statură, ei n-ar fi putut să se așeze sub plafon, între grinzile pivniței. Dacă totuși fuseseră cu adevărat instalați acolo... gîndi Taine. Dacă toate astea nu constituiau cîtuși de puțin o simplă ipoteză. Și, presupunînd că ei trăiseră un timp în casă, acum poate plecaseră... căci Towser îi auzise, îi simțise sau, într-un fel misterios, îi sesizase azi dimineață, iar spre seară nu se mai preocupase de ei".

Taine își aruncă pe umăr lopata și luă de jos hîrlețul.

— Hai, zise el tare, să plecăm! Ziua a fost grea.

Regăsiră calea, călcînd în picioare bălăriile.

În întunecimea pădurii, licuricii clipeau, iar luminile drumului se legănau sub briza ușoară de vară. Stelele străluceau intens.

„Poate mai erau încă în casă — gîndi Taine. Poate şi-au dat seama că Towser nu le dorea prezenţa şi s-au aranjat în aşa fel ca el să le piardă urma. *Ei* ştiau cu siguranţă să facă faţă oricăror împrejurări; era o însuşire absolut necesară. În tot cazul — îşi spuse cu amărăciune — nu le-a trebuit mult timp să se adapteze unei locuinţe omeneşti".

Însoţit de Beasly, străbătu în întuneric aleea cu pietriş, ca să-şi aranjeze uneltele în garaj. Dar aici se întîmplase ceva nemaipomenit: garajul dispăruse! Nu mai exista nici urmă, iar casa nu mai avea faţadă! Aleea se oprea brusc şi din clădire nu mai rămase decît un colţ de zid — vestigiu al garajului, desigur. Amîndoi bărbaţii se apropiară şi rămaseră încremeniţi, neîncrezători, cu ochii mijiţi în noaptea de vară. Clădirea nu mai avea nici garaj, nici pridvor, nici faţadă. Ai fi zis că cineva luase cele două unghiuri opuse ale acestei faţade şi le încovoiase pînă ce ele s-au atins, curbînd astfel spaţiul dinaintea casei.

Taine avea acum o casă de formă arcuită. Dar lucrurile nu erau atît de simple, căci proporţiile arcului de cerc nu corespundeau cu ceea ce s-ar fi produs dacă admiteai că vreun uriaş ar fi făptuit această ispravă. Curba era lungă, graţioasă şi, lucru surprinzător, foarte puţin accentuată. Parcă s-ar fi eliminat faţada şi s-ar fi înlăturat ca printr-un miracol restul casei pentru a-i ascunde dispariţia. Taine scăpă din mîini lopata şi hîrleţul, care căzură cu zgomot pe pietriş. Ridică mîna, îşi frecă ochii, ca pentru a şterge o imagine care, logic, nu trebuia să existe. Dar cînd îşi luă mîna de la ochi spectacolul rămase acelaşi. Casa lui nu mai avea faţadă.

Deodată, începu să fugă împrejurul casei, fără să-şi dea măcar seama că fuge, întrebîndu-se îngrozit în fundul inimii ce i se întîmplase.

Dar spatele clădirii arăta normal. Era exact ca mai înainte. Taine sui peronul, iar Towser şi Beasly mergeau pe urmele sale. Deschise cu o lovitură de picior uşa, irupse în vestibul, urcă scara, sărind din patru în patru trepte, intră în bucătărie, o traversă din cîţiva paşi, pentru a vedea ce devenise faţada. Ajuns la uşa ce separa *living-room*-ul de bucătărie, se opri; mîinile se agăţară de pervaz, ochii lui neîncrezători se fixară asupra ferestrelor.

Afară era noapte; fără nici o îndoială. Văzuse licuricii clipind în tufişuri şi în mărăcinişuri, felinarele aprinzîndu-se, stelele lucind. Şi, totuşi, aici soarele scălda ferestrele *living-room*-ului, iar îndărătul lor se întindea un pămînt care nu era Willow Bend.

— Beasly, spuse el, cu sufletul la gură, priveşte!

Beasly privi şi-l întrebă, la rîndu-i:

— Ce-i asta ?

— E tocmai ceea ce aş vrea să ştiu şi eu, şopti Taine.

Towser îşi găsise farfuria şi o împingea cu botul pe podeaua bucătăriei, ca să înţeleagă stăpînul său că era timpul să-i dea de mîncare. Taine traversă *living-room*-ul şi deschise uşa din faţă. Constată imediat că garajul se afla acum la locul său, văzu camioneta întoarsă spre el, iar maşina stînd neatinsă înăuntru. Dacă faţada casei părea din nou cu totul normală, restul nu mai era la fel, căci drumul se întrerupea brusc la cîţiva metri, puţin îndărătul camionetei, iar de aici încolo nu mai exista nici curte, nici pădure, nici drum. Doar un deşert... o imensă cîmpie pustie, acoperită cu nisip şi cu pietricele şi semănată, din loc în loc, cu stînci şi cu oaze. Un imens soare orbitor plana deasupra unui orizont care părea foarte depărtat şi — lucru ciudat — acest astru se afla la nord, cum n-ar fi trebuit de loc să fie, şi însăşi strălucirea lui era neobişnuită.

Beasly ieşi pe peron şi Taine îl văzu că tremură ca un cîine bolnav.

— Ai face mai bine să intri, îi şopti cu blîndeţe. Prepară-ne cina.

— Dar, Hiram...

— Totul merge bine, totul se va aranja.

— Dacă spui tu aşa, Hiram... bolborosi Beasly şi intră. Uşa capitonată bufni în spatele lui ; cîteva minute mai tîrziu, Taine îl auzi umblînd în bucătărie.

„Beasly are tot dreptul să tremure — gîndi Taine. Nu se poate să n-ai un şoc cînd constaţi că uşa ta dă deodată spre un Pămînt necunoscut ! Pînă la urmă poate te obişnuieşti şi cu asta, dar îţi trebuie, desigur, cîtva timp". Coborî peronul şi ocoli camioneta, apoi colţul garajului, aşteptîndu-se să ajungă într-un loc familiar... pentru că satul fusese acolo în momentul cînd el trecuse de poarta din spatele curţii. Dar Willow Bend nu mai exista. În locul său se afla doar un deşert, o vastă întindere pustie.

Taine făcu înconjurul zidului şi constată că spatele casei dispăruse. Se petrecuse aceeaşi poveste, ca şi adineaori cu faţada... Se pierdea într-un arc de cerc, între două unghiuri, apropiate cap la cap.

Taine se întoarse. Peste tot numai deşertul. Faţada casei era complet normală, nu se mai schimbase. Camionul se găsea tot acolo, pe drumul întrerupt brusc, maşina era în garajul cu uşile deschise.

Făcu cîţiva metri, umblînd prin deşert, se aplecă şi luă o mînă de pietricele. Erau pur şi simplu nişte pietricele obişnuite. Le lăsă să alunece între degete. „Curios — gîndi el —, mai înainte spre Willow Bend dădea poarta din spatele ca-

sei, nu cea din față. Iar acum există o poartă din față, dar nici una din dos..."

Se sculă, zvîrli din pumn și restul de pietricele și-și șterse mîinile de praf pe pantaloni.

Cu coada ochiului zări ceva mișcîndu-se pe peron și atunci *îi văzu :* un rînd de animale mici — dacă într-adevăr erau animale — coborîră treptele casei unele în spatele altora. Înălțimea le era de vreo 15 cm și mergeau în patru labe, dar labele de dinainte erau mîini, fără îndoială. Aveau un cap de șobolan cu vagi trăsături umanoide, cu nasul lung și ascuțit. Trupul lor părea acoperit de solzi nu de piele, căci lucea unduios. Acest corp se termina cu o coadă destul de asemănătoare cu o sîrmă, ca la unele jucării de copii, ridicată și tremurînd în ritmul mersului. *Ei* coborau scara în șir indian, ca la gimnastică, despărțiți unul de altul numai prin vreo treizeci de centimetri. Coborau scara și se îndreptau spre deșert, urmînd o linie dreaptă, ca trasă cu sfoara, cu aerul unor oameni care știu foarte bine unde se duc. Avansau prin deșert, iar mersul lor părea teribil de hotărît și totuși ei nu se grăbeau.

Taine numără șaisprezece făpturi ; le urmări cum se depărtau în pustiu pînă departe, atît de departe cît îi puteau permite ochii săi să vadă.

„Ia uite-i — își zise —, uite-i pe ăia care-au venit să se instaleze la mine-n casă. Iată-i, ăștia sînt cei ce-au pus plafonul, ce-au dres televizorul lui Abbie, ce-au reparat mașina mea de gătit și radioul. Tot ăștia sînt, fără îndoială, cei ce-au sosit pe Pămînt în bizara navă de sticlă fumurie, pe care Towser a descoperit-o îngropată în mijlocul pădurii. Dar dacă au venit înăuntrul astronavei, cum se explică atunci pustiul de-aici ?

Taine urcă peronul, deschise ușa capitonată și observă un cerc de douăzeci de centimetri pe care musafirii lui îl decupaseră la plecare. Își spuse că va trebui să-l repare de îndată ce va avea timp. Apoi intră și trînti ușa.

— Beasly ! strigă el. Nu primi nici un răspuns. Doar Towser apăru de sub fotoliu, parcă scuzîndu-se. E-n regulă, bătrîne, zise Taine. Și pe mine m-a pătruns frica pînă-n măduva oaselor.

Trecu în bucătărie. Lumina difuză a plafonierei strălucea în cafetiera răsturnată. Ceașca era spartă, suportul de ou — întors. Pe linoleum, un ou spart forma o pată rotundă, galbenă și albă.

Taine ieși pe palier și văzu că ușa din spatele casei era complet dărîmată ; grilajul ruginit ieșise din locul său, mai bine zis explodase sub un șoc, împreună cu o parte din

pervaz. În fața acestui spectacol, Hiram rămase cu gura căscată de uimire.

— Bietul idiot, își zise Taine, s-a năpustit afară fără să se gîndească măcar să deschidă ușa...

Aprinse lumina și coborî în pivniță. Ajuns la mijlocul treptelor, încremeni. La stînga lui se ridica un zid... făcut dintr-un material asemănător aceluia întrebuințat și la plafon. Aplecînd capul, văzu că zidul acesta traversa pivnița dintr-o parte într-alta și de sus în jos, separînd atelierul de restul încăperii.

„Dar în interiorul atelierului, ce s-o fi întîmplat ?“ — se-ntrebă el.

Aici se afla mașina de calcul trimisă de Henry în acea dimineață. Trei camioane... trei camioane pline de materiale expediate de-a dreptul în lăbuțele ciudatelor făpturi. Taine ameți și se așeză pe trepte.

Fără îndoială, *ei* gîndeau că el îi ajută intenționat. Poate că-și închipuiau că le-a ghicit intențiile. Sau că le plătește astfel reparația televizorului, a mașinii de gătit și a radioului. Dar, ca s-o luăm de la-nceput, de ce reparaseră *ei* televizorul, mașina de gătit și radioul ? În schimbul găzduirii ? Ca să-și dovedească bunăvoința ? Ca să desprindă cît mai mult din tehnologia lumii noastre ? Sau ca să-și dea seama în ce sens să-și adapteze propria lor tehnologie, în raport cu materialele și în condițiile planetei pe care o descoperiseră ?

Taine își ridică mîna și lovi ușor în zidul de lîngă scară ; suprafața albă și netedă sună cu un clinchet argintiu. Își lipi urechea, ascultă atent și i se păru că percepe un freamăt ușor, prea ușor ca să fie sigur că l-a auzit. În atelier, printre multele obiecte ce așteptau să fie reparate, exista și o mașină de tuns iarbă, a bancherului Stevens. Taine se gîndi la acești clienți ai săi care l-ar jupui de viu, mai ales la bancherul Stevens. Dacă ar ști...

De frică, Beasly trebuie să-și fi pierdut complet capul. Văzînd aceste făpturi apărînd în pivniță, se țicnise în așa hal probabil, încît, nemaiavînd răbdare să deschidă ușa, a împins-o pînă a scos-o din țîțîni. Acum, sigur, Beasly se afla în mijlocul satului, gata să povestească aventura lui celor ce aveau bunăvoința să-l asculte. În mod normal, nimeni n-ar fi acordat nici cea mai mică atenție lui Beasly. Dar dacă el va trăncăni mult și bine, vor merge să-i verifice spusele. Curînd, o mulțime de oameni vor da năvală în casă, o vor inspecta din pod pînă-n pivniță, vor contempla cu gura căscată deșertul și cineva nu va întîrzia, desigur, să se socotească în drept de a pune mîna pe situație. Dar această întîmplare, își spuse cu încăpățînare Taine, nu-l privea decît pe el. Spiritul său de afaceri, mai întotdeauna la-

tent, se trezi la luptă. Curtea sa adăpostea în prezent o proprietate imobiliară şi ca să ajungi acolo trebuia să treci prin casa lui. Aşa stînd lucrurile, nu te-ai putea îndoi că tot acel pămînt îi aparţine. Poate că era cu totul sterp, lipsit de orice valoare, dar, înainte de a lăsa pe alţii să-l ocupe, chibzui că e mai bine să-şi dea seama, el însuşi, cum arată.

Coborî scara şi se înapoie în garaj. Soarele plana mereu la nord, chiar sub linia orizontului, şi totul părea împietrit.

Taine găsi un ciocan, cuie, cîteva scînduri destul de scurte şi le duse în casă. Constată că Towser profitase de împrejurări şi se instalase în fotoliul cu tapiţeria aurită, dar nu se sinchisi de asta.

Închise uşa din spate şi o baricadă cu scîndurile luate. Pe urmă făcu la fel cu ferestrele din bucătărie şi din cameră. Aceste măsuri aveau să-i împiedice pe săteni o bună bucată de vreme, cînd vor năvăli la el, să vadă ce se-ntîmplase. Luă apoi dintr-un dulap de perete o puşcă de care se servea ca să vîneze cerbi, o cutie cu cartuşe, binoclul şi o ploscă veche. Umplu plosca la robinetul chiuvetei, vîrî în sac ceva de mîncare pentru cîine şi pentru el, căci nu voia să piardă timp să mănînce înainte de plecare. Pe urmă trecu în *living-room* şi-l dădu jos pe Towser din fotoliu.

— Hai, bătrîne, mergem să vedem ce mai e pe-aici.

Înainte de a porni, verifică nivelul benzinei din camionetă. Rezervorul era aproape plin. Cocoşă cîinile pe banchetă, se urcă şi el, potrivindu-şi puşca la îndemînă. Pe urmă întoarse, viră şi porni prin pustiu în direcţia nord. Maşina mergea bine. Drumul era bătut ca-n palmă. Cîteodată, camioneta se zdruncina totuşi puţin, dar nu mai mult ca pe drumurile de ţară, pe unde trecea el cînd pleca la vînătoare de antichităţi. Decorul era mereu acelaşi. Cu excepţia cîtorva coline joase, risipte ici-colo, pustiul era plan şi se desfăşura pînă departe, la orizont. Taine se îndrepta mereu spre nord, înspre soare. Întîlni cîteva pogoane de nisip, dar era un nisip îndesat şi tare, care nu-l supăra la mers. Gonind aşa vreo jumătate de oră, ajunse din urmă cortegiul ciudat ce plecase din casa lui. Erau tot şaisprezece făpturi şi mergeau tot în monom, cu un pas regulat.

Taine încetini şi merse cîtăva vreme paralel cu convoiul lor, dar asta nu-i servi la nimic; *ei* continuau să-şi urmeze drumul fără să privească nici la dreapta, nici la stînga. Atunci acceleră şi îi depăşi. Soarele avea mereu aceeaşi poziţie pe cer, tot către nord şi asta părea bizar. Taine socoti că, poate, pămîntul acesta se învîrteşte mult mai încet decît globul nostru pe axa lui şi că ziua era aici mai lungă. Mult mai lungă, judecind după imobilitatea aparentă a astrului solar.

În clipa aceea, aplecat pe volan, cu ochii fixați peste întinderea fără sfîrșit, resimți pentru prima dată cu adevărat, ca pe un șoc violent, aspectul straniu, nepămîntean, al celor ce-l înconjurau. Era aici o altă lume — nu te mai puteai îndoi de asta ; o altă planetă, învîrtindu-se împrejurul altui astru ceresc, a cărui poziție în spațiul real rămînea cu totul necunoscută oamenilor de pe Terra. Și, totuși, printr-un aranjament straniu, datorat acestor șaisprezece făpturi, care mergeau drept înainte, această altă lume se găsea în același timp *aici*, la ușa casei sale...

Înaintea lui răsări o colină ceva mai ridicată decît celelalte din deșert. Apropiindu-se, Taine deosebi un morman de obiecte strălucitoare, aliniate pe coama ei. Cîteva minute mai tîrziu, opri camionul și ieși înarmat cu un binoclu. Cînd îl duse la ochi, văzu că obiectele care-l interesau păreau gemene cu nava de sticlă fumurie, ascunsă în pădure. Numără opt asemenea „rachete" ; străluceau în soare, cocoțate sus, pe un fel de suport de culoare vineție. Alte cîteva suporturi erau neocupate de nave. Taine coborî binoclul și se întrebă o clipă dacă trebuie să urce colina ca să examineze lucrurile mai îndeaproape. Își scutură nedecis capul. Nimic nu-l zorea. Era mai bine să-și urmeze drumul. Nu se lansase într-o adevărată explorare, ci doar într-o scurtă expediție de recunoaștere.

Urcă în camion și porni din nou, supraveghindu-și indicatorul de benzină de la bord. Cînd rezervorul nu va mai fi decît pe jumătate plin, va trebui să se-ntoarcă.

În depărtare, deasupra nedefinitei linii a orizontului, se zărea o palá luminescentă. O observă cu atenție. Cîteodată se ștergea de pe orizont, pe urmă reapărea, dar depărtarea era prea mare pentru ca Taine să-și poată da seama ce este în realitate.

Cu coada ochiului văzu că indicatorul de benzină arăta jumătate din plinul rezervorului. Atunci opri camionul, își luă din nou binoclul și sări jos. Ocolind mașina, se miră că-și simte picioarele atît de grele și de obosite, pe urmă își aduse aminte că ar fi trebuit să fie de mult în pat. Își privi ceasul. Era ora două, ceea ce însemna că pe Pămînt era două de dimineață. Așadar, se afla în picioare de peste douăzeci de ore și-și consacrase cea mai mare parte a timpului într-o muncă istovitoare, dezgropînd straniul obiect înfundat în pădure. Își puse binoclul la ochi și fugara linie albă de la orizont se transformă acum într-un lanț de munți. O enormă masă albăstruie, cu vîrfuri și cu creste încununate de o zăpadă strălucitoare, domina deșertul. Distanța care-l separa de lanțul munților trebuia să fi fost destul de mare, deoarece binoclul lui, deși foarte puternic, nu-i revelă nimic altceva decît

această ceață azurie. Plimbă binoclul, încet-încet, peste peisaj și văzu că munții se întindeau într-adevăr pe mulți kilometri deasupra orizontului. Își purtă din nou privirea peste pustiul care se estompa înaintea lui. Decorul nu se deosebea prea mult de acela pe care-l avusese sub ochi în timpul călătoriei — un sol plat, cu puține ridicături, o vegetație săracă. Și, colo, o casă!

Mîinile începură să-i tremure. Coborî binoclul, pe urmă îl puse din nou la ochi și privi a doua oară. Era în mod cert o casă. O casă bizară, cuibărită la poalele unei coline și ascunsă de umbra ei în așa fel încît n-o puteai distinge cu ochiul liber. Părea micuță. Acoperișul, care avea forma unui con trunchiat, atingea pămîntul, de parcă s-ar fi ghemuit. Se vedea o deschidere ovală, o ușă fără îndoială, dar nici urmă de fereastră. Își lăsă binoclul să-i cadă și contemplă colina. Gîndi că nu-l despărțea de ea mai mult de șase, șapte kilometri. Benzina îi va ajunge, dar chiar și altminteri va putea, desigur, să parcurgă cu piciorul ultimii kilometri pînă la Willow Bend. Îl intriga prezența acestei case izolate aici.

Nici măcar o singură dată de la plecarea sa de acasă nu zărise în acest pustiu cea mai simplă manifestare de viață, cu excepția celor șaisprezece mici făpturi cu mutra de șobolan, care înaintau în șir indian sau cu excepția aglomerării artificiale a celor opt nave de sticlă fumurie așezate pe soclurile lor.

Sări în camionetă și dădu drumul motorului. Zece minute mai tîrziu stopă în fața casei, mereu ascunsă în umbra colinei. Coborî, luînd cu el pușca. Towser sări jos și se ghemui, zbîrlindu-se temător și mîrîind înăbușit.

— Ce te-a apucat iar, dragul meu? întrebă Taine.

Din nou, cîinele mîrîi.

Casa era liniștită. Părea pustie. Zidurile ei, făcute din stînci prost cioplite, erau grosolan asamblate, nu cu mortar, ci cu o substanță noroioasă de o consistență fărîmicioasă. La origine, acoperișul fusese alcătuit din ierburi, și asta te izbea de la prima vedere, căci în vasta întindere pustie nimic nu semăna nici măcar pe departe cu iarba. Aici, în afara unor neclare linii de întîlnire între coline, nu se afla nimic altceva decît o întindere arsă de soarele deșertului. Casa n-avea o originalitate, nici un ornament; nimic nu fusese făcut ca să îndulcească aspectul ei brut, de simplu refugiu. Se asemăna cu acele colibe construite în pripă de ciobani. Ghiceai că e foarte veche. Intemperiile o zguduiseră cîndva; se vedeau scrise, în crăpăturile stîncilor din care fusese închegată.

Cu pușca sub braț, Taine se apropie. Zvîrli o privire în interiorul cabanei, dar nu zări nimic mișcîndu-se în întune-

ric. Intoarse capul să vadă ce face Towser. Cîinele se furișase sub camionetă și mîrîia cu privirea ațintită asupra stăpînului său.

— Rămîi acolo și nu-ncerca s-o ștergi, îi comandă el.

Apoi, pregătindu-și pușca, trecu pragul și pătrunse înăuntru, în întunecime. La început, nici nu mișcă, străduindu-se să-și obișnuiască ochii cu bezna. În sfîrșit, putu distinge contururile încăperii în care intrase. Era simplă și goală ; de-a lungul peretelui, o bancă grosolană de piatră, niște nișe ciudate, fără aparentă utilitate, scobite în celălalt perete. Într-un colț, o mobilă de lemn strîmbă, despre care nu puteai ghici la ce folosește. „Nu-i decît o veche casă goală — medită Taine — părăsită de multă vreme. Poate vreo familie de ciobani a locuit aici, într-un timp îndepărtat, cînd pustiul fusese o bogată cîmpie ierboasă". O ușă dădea în altă încăpere. Intrînd prin ea, auzi în depărtare un bubuit surd, pierdut în spații vaste, și pe urmă cu totul altceva... zgomotul ploii care cădea... Prin ușa din spate, deschisă, îl ajunse o pală de vînt sărat. Taine încremeni în mijlocul celei de-a doua încăperi.

O altă casă !

O altă casă care dădea în altă lume !

Inaintă încet, spre ușa exterioară, și deodată se pomeni într-o obscuritate cețoasă, măturată de torente de ploaie, sub un cer unde norii se fugăreau nebunește. Mai încolo, cam la un kilometru, după o grămadă de stînci colțuroase, oțelii, un ocean furios se lovea de țărm, împroșcînd trombe de spumă cenușie pînă departe, în sus. Taine ieși și înălță capul : picături de apă se zdrobeau cu furie de obrazul său, aerul era rece, umed, și împrejurimile păreau bîntuite de fantome... această imagine țîșni în cugetul său, de-a dreptul ca dintr-o povestire gotică cu fantome și spiriduși.

Privi împrejurul său, dar nu era nimic de văzut, căci ploaia acoperea restul lumii de aci, izolînd coasta ; totuși, în spatele cortinei lichide, Taine simți sau crezu că simte o prezență care-l făcu să tremure din tot corpul. Cu gîtul strîns de spaimă, o luă la fugă, trecu bîjbîind prin ușă și năvăli în casă. „Să fii separat de Pămînt printr-o altă lume, era deja destul de mult — gîndi el ; dar să ai între tine și Terra două lumi necunocute, era mai mult decît poate suporta un om !" Tremură sub răscolirea singurătății care-l cuprinsese și, deodată, i se păru imposibil să rămînă mai mult timp în această locuință părăsită de secole. O luă la fugă. Afară, soarele strălucea și căldura era binevenită. Ploaia îi înmuiase îmbrăcămintea și mici picături de rugină pătau țeava puștii.

Îl căută pe Towser, dar nu-l găsi. Nu era sub camionetă, nu era nicăieri. Taine strigă, dar nimeni nu-i răspunse. Singură vocea lui răsuna în spaţiul pustiu. Căutînd cîinele, înconjură casa. Nu exista uşă în spatele casei. Între unghiurile apropiate, zidurile din piatra cioplită grosolan formau acelaşi arc de cerc bizar. Pe Taine nu-l mai interesa acest amănunt ; îl prevăzuse. Pentru moment îşi căuta cîinele şi simţea cum îl invadează panica. Avea impresia netă că era foarte departe de ţara lui.

Cercetarea îi luă trei ore bune. Se înapoie în casă, dar Towser nu se afla nicăieri. Se reîntoarse în cealaltă lume, îl căută printre grămada de stînci, dar cîinele nu era nici acolo. Porni din nou prin deşert, dădu ocol colinei, se căţără pînă pe creastă, puse binoclul la ochi, dar nu văzu decît un pustiu care se întindea pretutindeni.

Sfîrşit de oboseală, bîjbîind, dormitînd de-a-n picioarele, se apropie de camionetă. Se rezemă cu spatele de banchetă şi căută să-şi vină în fire. În situaţia lui, să continue n-ar fi fost decît un efort zadarnic. Trebuia mai întîi să doarmă. Trebuia apoi să se întoarcă la Willow Bend, să umple rezervorul cu benzină şi să ia un altul de rezervă ca să-i ajungă, pînă ce-l va regăsi pe Towser. Nu putea să lase cîinele aici... era de neconceput ! Dar trebuia să facă un plan, să acţioneze inteligent ; colindînd aşa, fără rost, nu i-ar fi slujit cîinelui la nimic...

Se urcă în camionetă şi se-ntoarse către Willow Bend, luîndu-se după urmele slabe lăsate de cauciucurile sale pe nisip ; trebuia să-şi învingă somnul ce-i îngreuna pleoapele...

Trecînd pe dinaintea colinei mai ridicate, pe care văzuse obiectele de sticlă fumurie, se opri să-şi mai dezmorţească picioarele şi ca să nu adoarmă la volan. Acum, doar şapte aparate erau aşezate pe soclul lor. Dar pentru el, asta nu însemna nimic. Tot ceea ce dorea era să scape de oboseala care-l copleşea din nou, să se agaţe de volan, să parcurgă kilometrii şi să se întoarcă la Willow Bend, să ciupească cîteva ore de somn şi să plece din nou în căutarea lui Towser.

După ce parcursese ceva mai mult de jumătate din drum, zări o altă maşină. O contemplă zăpăcit, căci, exceptînd camioneta pe care o conducea el şi maşina aflată în garajul său, nici un alt vehicul nu exista în partea aceea unde se găsea casa lui.

Opri camioneta şi sări jos. Maşina cealaltă opri de asemenea. Trei oameni ţîşniră din ea : Henry, Beasly şi un individ care purta o stea la reverul hainei.

— Doamne ajută că i-am regăsit, dragul meu ! strigă Henry, îndreptîndu-se către el cu paşi mari.

— Nu mă rătăcisem, protestă Taine. Eram gata să mă-ntorc.

— E frînt de oboseală, zise omul care purta steaua la rever.

— Domnul acesta este şeriful Hanson, zise Henry. Am venit pe urmele tale.

— L-am pierdut pe Towser, mormăi Taine. Am fost destul de prost că l-am lăsat singur. Nu vă ocupaţi de mine, căutaţi-l pe el. Eu n-am nevoie de nimeni. Întinse mîna şi se prinse de uşa camionetei pentru a se ridica. Mi-aţi forţat uşa, îi zise brusc lui Henry. Aţi intrat cu forţa în casa mea, mi-aţi luat maşina...

— Trebuia neapărat, Hiram. Ne temeam să nu ţi se fi-ntîmplat ceva. Cele povestite de Beasly ne-au făcut părul măciucă.

— Luaţi-l la voi, în maşină, zise şeriful. Asta-i cel mai bun lucru. Eu îi voi conduce camioneta.

— Dar trebuie să-l caut pe Towser...

— Nu vei putea face nimic înainte de a te odihni puţin. Henry îl sprijini, îl conduse la maşina lor şi Beasly deschise uşa din spate.

— Ai vreo idee unde ne găsim ? murmură Henry pe un ton conspirativ.

— Nu ştiu exact, mormăi Taine. Poate...

Henry rîse gîlgîit :

— Orice s-ar mai întîmpla, cred că n-are importanţă. Şi aşa publicitatea noastră e asigurată. Se vorbeşte despre noi la radio şi cu litere mari în jurnale. Satul forfoteşte de reporteri şi de fotografi, se aşteaptă personaje de vază. Crede-mă, dragul meu, a dat norocul peste noi.

Taine nu-l mai auzea. Nici n-ajunsese bine în scaun, că şi adormise profund.

Se deşteptă şi rămase foarte liniştit în pat. Văzu că perdelele erau trase, camera paşnică şi răcoroasă. „E foarte plăcut — îşi spuse el — să te deştepţi din somn într-o odaie pe care o cunoşti... pe care ai cunoscut-o dintotdeauna, într-o casă pe care au stăpînit-o toţi ai tăi de aproape un secol..."

Apoi amintirile îi invadară brusc memoria şi sub şocul lor îşi reveni imediat.

Zgomotele de afară ajunseră acum ca un fel de murmur neîntrerupt pînă la el. Sări din pat şi trase perdeaua. Uitîndu-se pe fereastră, văzu un cordon de trupe care reţinea mulţimea ce asediase curtea lui şi toate celelalte „lumi" de dincolo de ea. Lăsă perdeaua şi începu să-şi caute ghetele, căci încă era îmbrăcat. Se gîndi că Henry şi Beasly îl aduseseră în pat şi-i scoseseră încălţămintea, fără să se mai

ostenească să-l dezbrace mai departe. Dar nu-şi mai amintea nimic. Lumea încetase să existe pentru el din clipa în care Henry îl zvîrlise ca pe un pachet pe bancheta din spatele maşinii.

Işi găsi ghetele jos, la piciorul patului, şi se aşeză să şi le pună. În acest timp, mintea îi lucra febril. Ce avea de făcut? Mai întîi să-şi procure benzină, prin orice fel de mijloc, să umple rezevorul camionetei, să pună deoparte, în spate, unul sau două bidoane suplimentare, apoi să ia ceva de mîncare, de băut şi, poate, sacul de dormit. Nu admitea să se mai întoarcă pînă nu-şi va fi găsit cîinele. Işi înnodă şireturile şi trecu în *living-room.* Aci nu se afla nimeni, dar în bucătărie se auzea zgomot de voci.

Privi din nou prin cealaltă fereastră; deşertul era tot acolo, neschimbat. Băgă de seamă că soarele se înălţase ceva mai sus pe cer, în timp ce în curtea dinaintea casei era încă după-amiază.

Işi consultă ceasul, văzu că arată circa şase şi, judecînd după unghiul format de umbră în momentul în care aruncase o ochiadă afară, prin fereastra camerei, ghici că era ora şase seara. Tresări, încercînd un sentiment de vinovăţie, dîndu-şi seama că dormise douăzeci şi patru de ore încontinuu. N-avusese intenţia să doarmă atît de mult şi să-l lase pe Towser atîta timp singur.

Se îndreptă spre bucătărie, unde găsi trei persoane: pe Abbie, pe Henry şi pe un om în uniformă militară.

— Iată-te, în sfîrşit! strigă Abbie, plină de voioşie. Ne întrebam cînd ai să te scoli.

— Ai cafea, Abbie?

— O oală plină. Am să-ţi prepar şi ceva de mîncare.

— Numai pîine prăjită, zise Taine. Sînt grăbit. Trebuie s-o iau din loc să-l caut pe Towser.

— Hiram, spuse Henry, ţi-l prezint pe colonelul Ryan din garda naţională. Oamenii săi sînt afară.

— Da, i-am văzut pe fereastră.

— Prezenţa lor a fost necesară, zise Henry. Absolut necesară. Şeriful n-ar fi putut ţine piept singur. Am fost invadaţi. Oamenii ar fi năruit casa. Atunci l-am chemat pe guvernator.

— Aşează-te, Taine! ordonă colonelul. Am să-ţi vorbesc.

— De acord, răspunse Taine, luînd un scaun. Îmi pare tare rău că trebuie să plec aşa de repede, dar mi-am pierdut cîinele *acolo.*

— Această întîmplare, zise colonelul, pe un ton suficient, este mai importantă decît oricare cîine.

— O, colonele, asta dovedeşte numai că nu-l cunoaşteţi pe Towser. Este cel mai minunat cîine pe care l-am avut

vreodată și totuși, să mă credeți, am avut destui pînă la el. Era un cățeluș cînd l-am luat la mine și de ani de zile este prietenul meu.

— De acord, zise coloneul, e prietenul dumitale. Dar asta nu împiedică să-ți vorbesc.

— Stai liniștit și ascultă, zise Abbie. Tocmai vream să vă servesc cîteva felii de cozonac și Henry a adus și ceva din cîrnații pe care noi îi cumpărăm de la fermă.

Ușa din spate se deschise ; Beasly intră, umblînd împiedicat și însoțit de un nemaipomenit zornăit metalic. Ducea cu el trei bidoane de benzină goale în mîna dreaptă, două în mîna stîngă, iar bidoanele se ciocneau între ele în ritmul mersului său.

— Hai, spune o dată ! urlă Taine către Henry. Ce-ai mai născocit ?

— Haide, zise Henry, nu te enerva ! Nici nu-ți poți face idee cîte probleme trebuie să rezolvăm. Am încercat noi să trecem pe aici un rezervor mare, dar n-a fost cu putință. Am fost inspitiți să doborîm zidul bucătăriei, ca să-l aducem, dar n-am putut.

— Cum ? Ce-ați făcut ?

— Am vrut, zic, să doborîm zidul bucătăriei, repetă Henry cu calm. Printr-o ușă obișnuită, nici unul dintre aceste mari rezervoare de benzină nu putea fi introdus în casă. Și tot încercînd, am descoperit că toată casa, în întregime, e tapisată cu un soi de material asemănător aceluia pe care l-au întrebuințat la planșeul din pivniță. Cînd izbești în el cu barda, oțelul se tocește și el.

— Dar, Henry, această casă este a mea și nimeni n-are dreptul s-o dărîme.

— Nici n-ar putea, oricum, spuse colonelul. Dar spune-mi, Taine, aș vrea să știu ce fel de material e acesta...

— Privește cu sînge rece lucrurile, Hiram, îl sfătui Henry. Afară există o lume nouă, care ne așteaptă.

— Nu te așteaptă nici pe tine și nici pe nimeni, vociferă Taine.

— Această lume va trebui explorată. Pentru a o cerceta, e necesar să avem o rezervă mare de benzină. Și cum nu putem să ne folosim de un rezervor, adunăm tot felul de bidoane. Pe urmă, vom aranja niște conducte în casă, și...

— Dar, Henry...

— Aș dori, zise cu asprime Henry, să încetezi să mă tot întrerupi și să mă lași o dată să-ți vorbesc. Nici nu-ți poți imagina problemele la care trebuie să facem față. Iată-ne opriți în loc numai pentru că o ușă nu e de mărime reglementară. Totuși, trebuie să transportăm material chiar aici, trebuie să putem folosi mașini. În ceea ce privește vehiculele

şi camioanele, nu m-ar durea capul. Pot fi demontate şi trecute dincolo, bucată cu bucată. Cu un avion însă ar fi cu totul altă poveste.

— E rîndul tău să mă asculţi acum, Henry. Nu voi permite nimănui să-mi aducă un avion în curte. Această casă aparţine familiei mele de mai bine de un veac, ea este a mea, am drepturi asupra ei, nu veţi putea să le uzurpaţi şi să-mi aduceţi aici tot felul de murdării.

— Dar, se văicări Henry, noi avem cu adevărat nevoie de un avion... Se poate ajunge mult mai departe cu un avion.

Beasly traversă bucătăria, făcînd un zgomot imens cu bidoanele sale, şi trecu în *living-room*.

Colonelul oftă :

— Speram, domnule Taine, că dumneata vei înţelege cum se prezintă lucrurile. După credinţa mea, datoriile dumitale de patriot sînt foarte limpezi : ele te obligă să conlucrezi cu noi. Bineînţeles, guvernul ar putea să-şi exercite drepul său de constrîngere şi să deschidă un proces, dar aş prefera să acţionăm altfel. Cu toate că prezenţa mea nu este oficială, pot să te asigur că autorităţile ar dori mai curînd să încheie cu dumneata o înţelegere de comun acord.

— Mă întreb, zise Taine, care nu cunoştea dedesubturile problemei şi voia să-i ducă uşurel de nas, dacă acest drept de constrîngere ar fi aplicabil în cazul meu. După cîte ştiu, el se exercită numai asupra bastimentelor şi drumurilor...

— Tocmai, este vorba de un drum, îi întoarse vorba colonelul cu un ton sec. De un drum care, trecînd prin casa dumitale, duce într-o altă lume.

— Mai întîi, spuse Taine, guvernul ar trebui să dovedească că acest drum este de interes public, deci că refuzul meu de a-i ceda dreptul meu de proprietate încalcă o procedură guvernamentală şi...

— Cred, îi tăie vorba colonelul, că guvernului nu-i va fi greu s-o demonstreze.

— Iar mie, se supără Taine, cred că nu-mi va fi greu să-mi asigur serviciile unui avocat.

— Dacă vorbeşti serios, interveni Henry, mereu îndatoritor, şi dacă vrei, într-adevăr, un avocat bun — bănuiesc că e cazul —, aş fi fericit să-ţi recomand o persoană capabilă de a reprezenta cît mai bine interesele tale şi asta la un preţ foarte rezonabil.

Colonelul se ridică furios :

— Încă n-ai terminat cu noi, Taine. Guvernul are mai multe întrebări de pus. Mai întîi, el intenţionează să te întrebe cum ai maşinat toate astea. Eşti gata să-i răspunzi ?

— Nu, zise Taine. Nici nu mă gîndesc.

„Ei cred că toate astea le-am pus la cale eu — își zise el cu oarecare neliniște — de aceea se reped asupra mea ca o haită de lupi, ca să-ncerce să descopere cum am ajuns aici. Viziunea F.B.I.-ului, a Departamentului de stat, a Pentagonului îi trecu prin minte și genunchii îi tremurară, cu toate că stătea pe scaun. Colonelul îi întoarse spatele și ieși din bucătărie, rigid, ca un adevărat militar. Trecu prin ușa din spatele casei, pe care o trînti în urma lui. Henry îl cîntări pe Taine cu o privire avidă, de om de afaceri.

— E serios ceea ce ai spus? se informă el. Cu adevărat ai intenția să le ții piept?

— Începe să-mi fie lehamite, zise Taine. N-au dreptul să intre la mine și să dea comenzi fără să mă-ntrebe mai întîi pe mine. Puțin îmi pasă de ce-ar putea gîndi. Această casă îmi aparține. Aici m-am născut, aici am trăit tot timpul, o iubesc mult și...

— Da, zise Henry. Te-nțeleg foarte bine.

— E poate copilăros din partea mea, dar m-ar fi plictisit mai puțin dacă ar fi fost dispuși să-mi explice ce intenție au cînd vor fi luat casa în stăpînirea lor. Or, am impresia că ei nici nu se sinchisesc să-mi ceară măcar părerea. Să știi, Henry, că situația e mai complicată decît ai crede-o la prima vedere. Orice s-ar gîndi Washingtonul, nu-i de ajuns să vină aici, să se instaleze și să conducă operațiile. Se întîmplă aici un lucru ieșit din comun și trebuie acționat cu discernămînt...

Henry îi tăie vorba:

— Ascultîndu-te vorbind cu colonelul, îmi spuneam că atitudinea ta e demnă de elogii și merită ajutorul nostru. Ca un bun vecin, n-aș putea să te las să lupți singur în colțișorul ăsta de pămînt. Noi doi am putea să angajăm pe cel mai formidabil avocat în stare să ne apere, dacă se va face proces. Pînă atunci, oricum, să facem o companie imobiliară. Astfel, lumea cea nouă care ne aparține va fi asigurată că exploatarea ei se va face după dorințele tale. În mod evident, Hiram, mie îmi revine rolul de a te sprijini, pentru că noi sîntem deja asociați în afacerea cu televizorul.

— Televizorul? Ce mai e și istoria asta? strigă Abbie cu vocea ei ascuțită, punînd farfuria cu prăjituri sub nasul lui Taine.

— Ascultă-mă, Abbie, zise împăciuitor Henry, ți-am explicat doar că televizorul tău e blocat în spatele zidului despărțitor din pivniță și nu se știe cînd îl vom putea scoate de acolo...

— Aa, daa? zise Abbie, aducînd farfuria cu cîrnați și turnînd cafea într-o ceașcă.

Beasly trecu din nou prin *living-room* și ieși prin ușa din spate, nelipsit de acompaniamentul său muzical.

— După toate astea, spuse Henry, urmărindu-și planul, sper că ți-am fost de un mare ajutor. Nu cred că ai fi putut face mare lucru fără mașina de calculat pe care ți-am trimis-o.

— Iar o ia de la capăt, gîndi Taine. Henry, crede că am tras sforile eu singur în această poveste. Zîmbi. Dar Beasly nu ți-a povestit ?

— Oo, doar știi tot ce trăncăne Beasly !...

Aici era încurcătura. Sătenii nu vedeau în toate decît scornelile obișnuite ale lui Beasly. Nimeni nu credea o iotă din ce spunea el.

Taine luă ceașca și bău cafeaua ca să cîștige timp și să reflecteze la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Dar nu era cu putință să dea un răspuns. Adevărul ar fi părut și mai de necrezut decît orice minciună.

— Cu mine poți vorbi deschis, Hiram. În fond, noi sîntem asociați.

„Mă ia drept un prost — gîndi Taine. Își închipuie că mă poate duce cu preșul, ca pe alții".

— Dacă ți-aș spune adevărul, Henry, nu m-ai crede de loc.

Henry se ridică și zise resemnat :

— Ei bine, păcat ! Oricum, îmi pare că nu-i nici o grabă...

Beasly traversă din nou bucătăria, bălăbănindu-și bidoanele.

— Îmi trebuie puțină benzină, zise Taine, ca să-l caut pe Towser.

— Mă ocup eu de asta, promise mieros Henry. Ți-l voi trimite pe Ernie cu cisterna. Se vor umple bidoanele, folosind un sistem de tuburi. Și voi căuta pe cineva să te însoțească.

— Nu-i nevoie. Pot merge și singur.

— Dacă am avea măcar un emițător-radio ! Cu el ai putea să păstrezi legătura cu noi.

— Dar nu-l avem. Și nu pot să aștept, Henry. Towser e acolo...

— Sigur. Știu cît de mult îl iubești. Hai, du-te de-l caută, văd că ești convins că asta-i datoria ta. În timpul ăsta voi pune eu afacerea noastră pe roate ; am să angajez juriști ca să elaboreze convențiile viitoarei noastre companii imobiliare...

— A propos, Hiram, zise Abbie. N-ai vrea să-mi faci un serviciu ?

— Ba da, răspunse Taine.

— Fii amabil, vorbește cu Beasly. Se poartă ca un imbecil. N-avea nici un motiv să ne părăsească. Am fost poate un pic dură cu el, dar e atît de tont, că te scoate din răb-

dări. Ieri a șters-o de la lucru ca să-i ajute lui Towser să scoată din bîrlog o marmotă și...

— Îi voi vorbi, murmură Taine.

— Mulțumesc, Hiram. Pe tine te va asculta. Ești singurul pe care-l ascultă. Și regret că n-ai avut timp să-mi repari televizorul înainte de această istorie. Fără el sînt ca și moartă. Îi simt lipsa în salonul meu. Știi, acest televizor se armoniza perfect cu restul mobilierului.

— Da, știu, zise Taine.

— Nu vii, Abbie? întrebă din ușă Henry și, foarte sigur de sine, ridică mîna în semn de adio. Pe curînd, Hiram. Bazează-te pe mine!

„Vorbă să fie", gîndi Taine.

După plecarea lor, se întoarse la masă și se cufundă greoi în scaunul său. Poarta din fața casei se deschise cu mare zgomot; cu sufletul la gură și cu aer zăpăcit, Beasly dădu buzna în cameră și strigă:

— S-a-ntors Towser! E aici și a adus cu el o marmotă cum n-ai mai văzut niciodată.

Taine se sculă dintr-o săritură.

— O marmotă?! Această întindere de dincolo de poartă nu este lumea noastră, ci o altă planteă. Acolo nu există marmote.

— Vino tutuși s-o vezi! urlă Beasly.

Se învîrti pe călcîie și se năpusti afară, cu Taine pe urmele lui.

„Da — își zise Hiram —, în definitiv, această făptură se aseamănă foarte mult cu o marmotă mai mare... Sau, mai curînd, cu o marmotă din acelea desenate în cărțile pentru copii." Într-adevăr, stătea ridicată pe picioarele dinapoi și — fixîndu-l pe Taine cu o privire foarte atentă — încerca să-și păstreze o ținută demnă.

Towser, el însuși, era postat la vreo treizeci de metri. Neîncrezător, își menținea cu prudență distanța. Era înfipt la postul său de pîndă, ca un bun cîine gata să abată orice tentativă de fugă a animalului vînat.

Marmota se apropie de casă și se opri. Pe urmă coti la stînga, în direcția deșertului, și se așeză comod pe pămînt. Apoi își clătină capul mare și-l contemplă pe Taine și pe Beasly. În ochii ei, de un castaniu limpede, Taine distinse altceva decît o simplă privire de animal, de aceea luă repede cîinele în brațe și-l strînse la pieptul său. Towser își privi stăpînul și-l linse pe obraz cu limba lui umedă. Nelăsîndu-și cîinele din brațe, Taine privi insistent marmota și se simți pătruns de liniște și de recunoștință. „Totul merge bine acum" — gîndi el. Towser revenise.

Taine reintră in casă, trecu în bucătărie, puse jos cîinele, luă un blid şi-l umplu cu apă la robinet. Îl aşeză înaintea lui Towser, care năvăli asupră-i, lipăind cu sete şi inundînd linoleumul.

— Mai încetişor, zise Taine. Nu trebuie să te zoreşti.

Scotoci în frigider. Găsi cîteva resturi cu care umplu farfuria cîinelui. Acesta dădea din coadă ca să-şi arate mulţumirea, după obiceiul său.

— În teorie, zise Taine, ar trebui să-ţi tăbăcesc pielea, ca să te pedepsesc fiindcă ai luat-o la sănătoasa.

Beasly sosi şi el fuguţa.

— E straşnic de drăgălaşă această marmotă, îl încunoştinţă el pe Hiram. Ea aşteaptă pe cineva.

— Cu atît mai bine, răspunse Taine, cu gîndul aiurea. Îşi aruncă ochii spre pendulă. Este şapte şi jumătate. Am putea prinde informaţiile. Vrei să cauţi postul?

— De acord, ştiu unde e. Vorbeşte tocmai tipul de la New York.

— Da, făcu Taine, absent, privind prin fereastra *living-room*-ului. Marmota cu înfăţişare omenească nu se mişcase din loc. Era aşezată cu spatele la casă şi cu capul întors înspre direcţia de unde venise.

„Aşteaptă pe cineva" — spuse Beasly. Într-adevăr, avea aerul cuiva care aşteaptă, dar această ipoteză ţîşnise, desigur, doar din imaginaţia lui Beasly. „Dar dacă, totuşi, aştepta pe cineva — se întrebă Taine —, cine era? Sau, mai curînd, ce-ar putea fi?"

La ora actuală, fără îndoială, se şi răspîndise pe Pămînt zvonul că exista o uşă ce dădea într-o altă lume. Dar oare cîte uşi asemănătoare se deschiseseră în decursul secolelor?

După Henry, acolo se întindea o lume nouă, care aştepta venirea pămîntenilor. Dar nu era asta; era chiar contrariul. Vocea spicherului, prinsă tocmai în mijlocul unei fraze, trîmbiţă:

„... În sfîrşit, s-a decis să se acţioneze. Dacă am crede anumite surse, la Organizaţia Mondială a Naţiunilor se va cere astă-seară internaţionalizarea acestei lumi noi şi a uşii care duce spre ea... Cu privire la această uşă şi la casa locuită de numitul Hiram Taine n-avem noutăţi de spus. Este înconjurată de un secret absolut şi un cordon de trupe, formînd un zid masiv, interzice intrarea. Dacă se încearcă să se ia legătura telefonică cu acest domiciliu, o voce aspră răspunde că acest număr refuză toate apelurile. Cît despre Hiram Taine, nici el n-a ieşit din casă".

Taine se întoarse în bucătărie şi se aşeză.

— Vorbeşte despre tine, anunţă Beasly, cu un aer important.

„... În această dimineaţă, circulă zvonul că Taine, meşteşugar paşnic al satului şi negustor de antichităţi, pînă ieri cu totul necunoscut, ar fi revenit dintr-o călătorie pe care ar fi făcut-o pe acel nou tărîm. Dar chiar admiţînd că ştirea ar fi exactă, nimeni nu ştie ce a descoperit el acolo. Nu posedăm nici cea mai mică lămurire suplimentară despre această lume, despre care ştim doar că e un deşert actualmente lipsit de viaţă. Ieri seară, tîrziu, descoperirea unui obiect straniu în pădurea de cealaltă parte a drumului care se întinde de-a lungul domiciliului lui Taine a dat loc la o îndreptăţită agitaţie. Dar şi zona aceasta a fost îndată încercuită cu un cordon de trupe, iar colonelul Ryan, căruia i s-a atribuit comanda, refuză să dezvăluie natura descoperirii. Willow Bend îşi are însă personajul său misterios: un oarecare Henry Horton, care, în afară de oficialităţi, ar fi singura persoană ce poate pătrunde nestingherit în rezidenţa «Taine». Întrebat mai de dimineaţă, Horton n-a spus mare lucru, dar, în insinuările sale, a sugerat jurnaliştilor că *acolo* nu este lucru curat. El a făcut aluzie la o misterioasă afacere, în care Taine şi el ar fi asociaţi, şi a lăsat să se înţeleagă, printre rînduri, că el colaborase cu Taine la descoperirea acestei lumi. Este interesant de notat că Horton conduce o mică fabrică de calculatoare electronice. După unii bine informaţi, Horton ar fi livrat recent lui Taine unul dintre aparatele sale, a cărui utilitate e, de asemenea, înconjurată de un profund mister. Construcţia acestei maşini ar fi reclamat, dacă ar fi să dăm crezare unora, şase sau şapte ani de lucru. Cît despre originea şi chiar natura exactă a tuturor acestor evenimente va trebui — pentru a le cunoaşte — să aşteptăm rezultatele lucrărilor unei echipe de savanţi, care a părăsit astă-seară Washingtonul, după o conferinţă la Casa Albă. La această conferinţă, care a durat toată ziua, au asistat reprezentanţi ai armatei, ai Departamentului de Stat, ai serviciului secret şi ai armamentului special. Impresia produsă în lumea întreagă de evenimentele de la Willow Bend nu se poate compara decît cu stupoarea resimţită, acum cîteva decenii, în clipa exploziei primei bombe atomice. Nenumăraţi observatori tind să creadă că implicaţiile de la Willow Bend ar putea chiar să depăşească, în importanţă, pe cele de la Hiroshima. Washingtonul insistă, şi lucrul e foarte natural, asupra faptului că aici e vorba de-o problemă internă şi-şi propune s-o trateze cît mai bine pentru interesele naţionale. Dar în străinătate se ridică o adevărată furtună de proteste. Există glasuri care pretind că evenimentele din Willow Bend privesc lumea întreagă şi nu o singură naţiune. După un zvon neconfirmat încă, un delegat al Organizaţiei Mondiale a Naţiunilor ar sosi neîntîrziat

la Willow Bend. Franța, Marea Britanie, Bolivia și India au cerut Washingtonului autorizația să-și trimită acolo . observatorii, iar celelalte țări nu vor întîrzia să facă și ele asemenea cereri. Lumea întreagă așteaptă în seara aceasta, cu o extremă neliniște, noutăți de la Willow Bend și..."

Taine întinse mîna, și radioul amuți cu un declic.

— După cum spune tipul, vom fi invadați de o ceată de străini.

„Da — își zise Taine—, o să fim poate invadați de-o ceată de străini, dar nu în sensul în care înțelege Beasly acest cuvînt. În prezent, dacă este vorba despre specia umană, termenul «străin» e demodat. N-ai putea să consideri un om al Terrei drept străin cînd o specie extraterestă trăieste la ușa de vizavi, fără doar și poate la ușa de vizavi... Cine erau ocupanții casei de piatră ? Și această specie era singura sau mai existau și altele ? Căci el însuși descoperise *o altă ușă* ce dădea pe o altă planetă, mai depărtată, și că *dincolo* existau poate cu mult mai multe lumi... Care era înfățișarea acestora, care era rațiunea de a fi a acestor porți spre alte lumi ?

Cineva sau *ceva* găsise mijlocul de a trece dintr-o planetă într-alta, fără să parcurgă mii de ani-lumină, doar așa, singur, prin spațiu... O metodă mai simplă și mai rapidă decît un voiaj. Odată drumul inaugurat, el rămînea deschis tuturora și era tot atît de ușor de parcurs ca și cum ai trece pragul unei singure camere.

Dar un amănunt, un amănunt ridicol îl intriga : rotația, mișcarea planetelor, a tuturor planetelor legate unele de altele. Își spuse că era imposibil să stabilești legături solide, reale între două obiecte care se mișcau independent unul de altul. Două zile mai devreme ar fi afirmat și el cu toată tăria că ideea aceasta era în ansamblul ei de-a dreptul fantastică și imposibilă. Totuși faptele o confirmau. Dacă te încrezi în logică, e de ajuns să existe o primă imposibilitate realizată, că a doua vine de la sine...

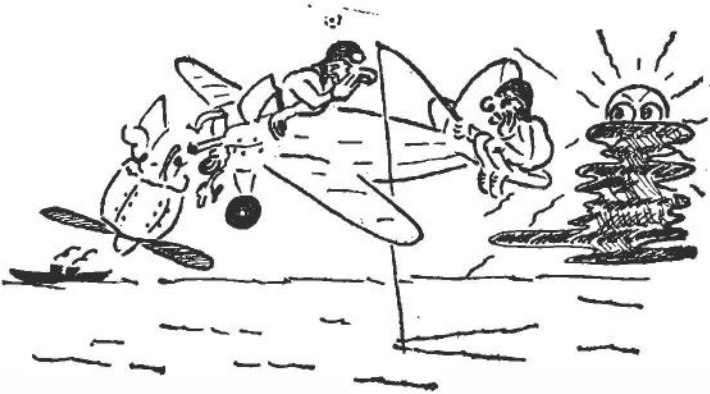
Cineva sună la ușă. Taine merse s-o deschidă. Era Erni, omul de la garaj.

— Henry mi-a spus că vrei benzină și am venit să te înștiințez că nu ți-aș putea-o procura mai curînd de mîine dimineață.

— N-are nici o importanță, zise Taine, nu mai am nevoie.

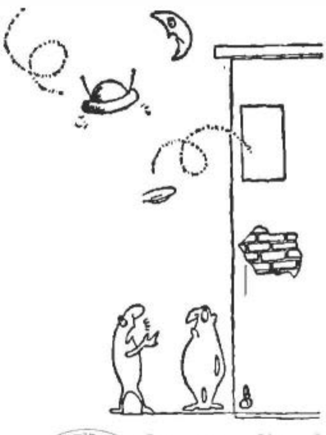
SFÎRȘITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR

UMOR

— Nae, stringe undița și vino în carlingă, am impresia că ceva nu este în regulă la motor.

Desen de S. IVANOVICI

— Bine, dar care din ele e cea adevărată?

Desen de I. M. VINTILĂ

— Și mai spuneai că ești campion la canotaj.

Desen de S. IVANOVICI

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

I.m. Pompiliu

Au scanat, corectat, prelucrat

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

● ● OCTOMBRIE 1968

PREȚUL 1 LEU | 41007